

Tjugooåttonde söndagen – att göra det goda

I Bibeln talas det ofta om gästabud och bröllopfester. Guds godhet och generositet övergår allt vad vi kan föreställa oss, men det kan ändå finnas en likhet med mänsklig gästfrihet och festglädje. I en värld som ofta präglas av snålhet och egenkärlek måste vi ta vara på storsinnet och givmildhet. När människor svälter och inte har mat för dagen, är vi skyldiga att dela med oss och göra gott. Att Nobels fredspris just går till ett FN-organ som delar ut mat påminner oss om vad vi gör eller inte gör. Det är lätt att skjuta över ansvaret på någon annan, på statliga eller överstatliga aktörer. Men vi är alla aktörer på den scen där världshistoriens drama utspelar sig. Vi är inte och får inte bara reducera vår roll till att vara åskådare, när människor svälter ihjäl eller skadas i en trafikolycka medan man tar fram sina mobiler och fotograferar. Vi får inte sänka oss ner och förneka vår mänskliga värdighet till att bli konsumenter av blodigt våld, förtryck och pornografi. Vi är skapade goda. Vi är begåvade med samvetets röst. Genom vårt dop har vi fått den helige Ande som en inre kompass som hjälper oss att omsätta godheten i handling i Jesu efterföljd. Vi har fått oändligt mycket genom Guds oförskyllda nåd, men vi har också fått ett oändligt ansvar att förverkliga evangeliet i handling.

”Herre, låt din nåd ständigt föregå och följa oss, så att vi alltid är beredda att göra det goda”, så bad vi i dagens kollektbön. Så borde vi alltid be för att påminna oss om Guds godhet, som vi får förvalta, praktisera och ansvara för i denna skiftesrika värld. Därför är det så viktigt för oss att räkna med Guds nåd som ständigt är verksam inom oss och utom oss. Omvärlden visar oss på alla möjligheter till goda gärningar. Andens inre röst och kompass försöker övertala oss att omsätta Guds godhet, som vi av nåd får förvalta, i kärlekens handlingar. ”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft” (Fil 4:13), säger Paulus. Det är stora ord, goda ord, men de faller platt till marken om vi inte omsätter dem i handling. Det förväntas faktiskt av oss, både av Gud och av våra medmänniskor. Folk blir genuint upprörda när de ser att vi kristna inte gör det goda, och gör vi då det onda drar vi ner vår Guds godhet i smutsen, ja, man skulle till och med kunna säga att vi hädar, att vi hindrar människor att komma till tro. Det är faktiskt ganska upplysande, att de icke-troende identifierar oss kristna så mycket med Jesus, att de förväntar sig att vi i allt återspeglar Guds godhet och barmhärtighet. Därför är helgonen de enda som egentligen kan vittna tillräckligt tydligt om Gud. Därför är också vår kallelse att sträva efter helighet vår högsta plikt – och största glädje – om vi vill vara Jesus trogna och förmedla hans godhet i ord och handling.

När profeten Jesaja talar om gästabud och Jesus själv om bröllopfest, så uttrycker det Guds inbjudan till oss ta emot hans frälsning och nåd i dess fullhet. Gud vill

delar med sig av sin inre rikedom av sanning, godhet och barmhärtighet. Han vill bara ge och ge, överösa oss med sina goda gåvor. Redan här på jorden vill han i sin oändliga godhet ge oss det allra bästa, alltså sig själv i nådens fullhet. Redan här på jorden får vi därför en försmak av himlens härlighet. ”Han skall för alltid göra döden om intet, och Herren, Herren skall avtorka tårarna från alla ansikten, och skall ta bort sitt folks vanära överallt på jorden” (Jes 25:8). Genom Jesu uppståndelse har denna vision förverkligats till fullo. Gud vill ge oss del av sin eviga härlighet, och redan här och nu får vi en försmak av den i eukaristin och de andra sakramenten. Där får vi också kraft att göra det goda i Andens kraft, så att vi talar Jesu ord, utför Jesu gärningar och tänker Jesu tankar. Den helige Ande arbetar djupt inom oss för att göra oss allt mer lika Jesus. Därför måste vi lära oss att lyssna till Andens späda röst inom oss, så att vi kan utföra de förberedda gärningar, Jesu egna gärningar, som han i sin försyn har planerat för oss.

Eukaristin är ett heligt gästabad, ja, en bröllopfest där Kristus, Brudgummen, förenas med sin brud, kyrkan, alltså vi alla som tillhör henne och genom henne honom. Där förnyas och stärks vi i tron, hoppet och kärleken. Där får vi all den kraft och inspiration vi behöver för att vara Jesu äkta lärjungar och utföra hans verk i världen. ”Många är inbjudna, men få är utvalda” (Matt 22:14), säger Jesus i dagens evangelium för att påminna oss om att vi måste kämpa med oss själva och vår själviskhet, så att vi inte missar vår kallelse och vår livsuppgift att i ord och handling vara Jesu vittnen och efterföljare. Från Guds sida står dörrarna till bröllopfesten vidöppna, även i tider som denna när det kan vara svårt att delta i mässans firande. Vår längtan och vilja att leva i Jesu efterföljd får inte mattas av eller dö bort. Dag efter dag får vi be: ”Herre, låt din nåd ständigt föregå och följa oss, så att vi alltid är beredda att göra det goda”.

Vi vet att livet här på jorden alltid är en kamp för att förbli Gud trogen. Vi kan aldrig slå oss till ro och säga: nu räcker det. Det räcker aldrig: Vi kan alltid bli mer trogna efterföljare till Jesus. Vi kan alltid göra ännu mer gott. Men då måste vi också ta emot mer och mer av Guds nåd, längta mer och mer efter Guds nådegåvor. Vi kan upplysas allt mer av Guds härlighet, så att vårt inre öga för ljus och kan omsätta nåden i ord och handling. Vi får faktiskt se på hela vårt liv som ett ständigt gästabad, en bröllopfest utan slut, där Gud överöser oss med sin godhet, som vi förvandlas av och sedan kan dela med oss av till alla. ”Se, där är vår Gud, som vi hoppades på, och som skulle frälsa oss. Ja, där är Herren, som vi hoppades på, låt oss fröjdas och vara glada över hans frälsning” (Jes 25:9). Nu, just nu är frälsningens dag och stund.